

CVETANKA ELENKOVA (1968.)

Cvetanka Elenkova rođena je 1968. godine u Sofiji. Objavila je šest pjesničkih zbirki i dvije knjige eseja. Zbirka poezije „Седмият жест“ (Sedmijat žest) objavljena je u Velikoj Britaniji, Španjolskoj, Srbiji i Francuskoj, dok je zbirka „Изкривяване в Англия“ (Izkriviavane v Anglija) objavljena u SAD-u i Francuskoj. Njezina poezija prevedena je na sedamnaest jezika. Godine 2019. osvojila je nagradu „Дъбът на Пенчо“ za pjesničko stvaralaštvo. Među autorima koje je prevodila su Raymond Carver, Rosalía de Castro, Lois Pereiro, Manuel Rivas, Fiona Sampson i Bogomil Đuzel. Doktorandica je na Sofijskome sveučilištu „Sv. Kliment Ohridski“, gdje radi na mističnoj teologiji u poeziji Sv. Grigorija Nazijanskog.

OSLJEPLJIVANJE

Linija tvoga ramena
ili onoga lista
jedina je granica
između prošlosti i budućnosti
kroz koju ti palac prolazi
autostopom
u izučavanju vremena
i ne okomito kao na careve
niti kao solnica
ili pištolj koji je možda
blagoslov
ne s ovim drobljenjem zidova
koje prethodi urušavanju
već poput četiri tunela
kroz koja putujemo s
našim mladim sinom
ne razlikujući ih od mostova
onaj dalekozor polu
- savijenoga dlana
da bolje fokusiraš

i duboko gura
prst

DOM

Vječni konflikt
između nomada i starosjedioca
između ognjišta i oceana
u preskakanju užeta
kanadske borbe
u kojoj će naposljetku
netko prevladati
ali koliko je važna
ta ravnoteža to strpljenje
na brijegu na horizontu
gdje male stvari protječu
kao po vezama molekula
tvari u tečnom
ili čvrstom agregatnom stanju
(ne plinovitom)
one sitne kapljice pare
koje se slijevaju niz stabljiku
uz rub
i pokrećeš ih laganim
drhtanjem ruke
jedno prema drugom
dok se ne sliju
tako andeo prhne krilima
i u retrovizoru
ga vidiš na svome ramenu
ne više od vodene tetovaže koja se odljepljuje
i zamukneš

TRAVA

Ona mrlja
zalijepljene kapljice na listu
koja je izašla izvan svojih rubova
oreol ikone
val u zidu
čipka Camariñasa
netko je tko se zaustavlja na riječima
ne osvrćući se
i ne bacajući odbljeske

KOSA

Kada sazrije i ona žuti
cvjeta i raspuca se po krajevima
poput klasja pšenice
ali ne daje plod ni zrno
slično korovu
što je više režeš
više raste
Nekada je bila flaks i kabel
morska trava
bez lišća i bez cvijeta
tamna ili svijetla
Ali ruka Mu blagoslivlje
i ne baca u vatru
niti pali strništa
Najviše da ju voda porosi
metla pokupi
Veži si kosu rekla mi je
da se ne pomiješa s Riječju

ČAJ

Sve što sadrži
kazalište sjenki
govor azijaca
kose oči
papirnate lustere
kimona nindži
katane
ali i šatre
lozove sarme
duhan
zemlju s osušenom krvlju
sve na putu od Azije
do tih zemalja
sredozemnih
Jedina biljka
koja objedinjuje
tri kulture
zato toliko podsjeća na smotanu kartu
sklopljen kišobran prevelik mantil
Prodaju
Englezi

SOPOTSKI VODOPAD

Srce nikada nije samo
srce

Ono je uvijek sa svojom aortom i venom
probušeno – pik

Srce je pozadina
neizlistalog drveća

Tako da mu možeš vidjeti kapilare

Srce je uvijek između dva stanja
sumnje i smirenja

prevela: Ksenija Banović

ELIN RAHNEV (1968.)

Elin Rahnev rođen je 1968. godine u Sofiji. Diplomirao je specijalnu pedagogiju na Sofijskome sveučilištu „Sv. Kliment Ohridski“, a zatim magistrirao režiju na Nacionalnoj akademiji za kazališnu i filmsku umjetnost. Radio je kao novinar i televizijski urednik. Bio je glavni urednik časopisa za književnost i blues „Vitamin B“. Od 1999. radi kao dramaturg u različitim nacionalnim i državnim kazalištima u Sofiji i Haskovu. Njegove poetske knjige uključuju zbirke: „Съществувам“ (Saštestvuvam) (1993.), „Канела“ (Kanela) (2008. i 2016.) i „Зелда“ (Zelda) (2017). Autor je drama „Боб“ (Bob) (1998.), „Прозорецът на Йонеско“ (Prozorecat na Jonesko) (2000.), „Флобер“ (Flober) (2000.), „Кукувицата“ (Kukuvicata) (2002.)... Dramski komadi kao i poezija prevedeni su mu na više od dvadeset jezika. Dobitnik je nekih od najprestižnijih bugarskih nagrada za poeziju („Veselin Hančev“, „Ivan Nikolov“ i dr.) te za dramaturgiju („Ikar“, „Askeer“). Živi u Sofiji i radi kao slobodni umjetnik.

Iz ciklusa ZELDA

I.

Sve na tebi mi se dopada. Ali sve. Svi tvoji razlozi i
završeci. Cjelokupna atmosfera uzdaha. Alt
u porječju tvog osmijeha. Tvoji skorašnji planovi. Tuga.
Pepeljasti šeširi. Sujeta. Bistre nijanse tvoga hoda.
Vene sklone melankoliji. Grebeni
u sjenkama i koži. Šarenilo od agonija i fobija.
Partitura geste i suze. Tvoja ramena što su uzburkala
prostor. Sve na tebi mi se dopada. Ali sve, a ne bi trebalo, zelda.

Jer oronulo tijelo ne može do tebe stajati. Sramotiti te
pred narodima, generacijama. Ono nema meso. Nema krvi,
aorti, žila. I ljudi čeprkaju po njemu. Šišmiši na njega laju.
Bademovi mjeseci blaženo po njemu pišaju. Raspadnuto od
katedralne tuge za svim i svačim. To nije više tijelo.
Jedan elin nema ništa s tim.
Jedan elin za tebe je pao, zelda, i opet će tako biti,